РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Проект!

З А К О Н

за
Институт за Национална памет
за престъпленията срещу българския народ

Глава I.

Общи положения

Чл. 1. Този Закон урежда :

1. Регистрирането, събирането, достъпа, управлението и използването на документите на репресивния апарат и други органи и институции на тоталитарната държава в периода 09.09.1944 – 31.12.1989 и свързаните с този период документи на други държави относно :

Престъпленията извършени срещу български граждани в периода 09.09.1944 – 31.12.1989г. от комунистическия режим в България и други престъпления представляващи престъпления срещу мира на човечеството или военни престъпления, в т.ч.:
а. Убийството на хора без съд и присъда или произнасяна на присъда след тяхното убийство.
б. Преследването на политическите опоненти на комунистическата диктатура.
в. Нечестните съдебни процеси и наказателни процедури.
г .Нечестните избори водещи до узурпиране на властта.
д. Нечовешкото и унизително третиране и изтезания – в т.ч. в концентрационните лагери, затвори и места за задържане.
е. Престъпленията на етническа и религиозна основа, нарушаване на правото на свобода на мисълта, свободата на изразяване и свободата на съвестта.
ж. Нарушаване правото на самоидентификация и не доброволното

изселване на български граждани в Съветския Съюз.
з. Забраната на свободата на сдружаване и свободата на събрания и свободата на печата.
и. Ограничаване на правата на придвижване в страната и извън нея.
й. Ограничаване на достъпа до информация, подслушване и контрол над кореспонденцията.
к. Конфискуване на частната собственост – в т.ч. земя.
л. Подкрепата за революционни комунистически движения в чужбина.
м.Конфискуване на имуществата на пенсионни,социални,здравни и благотворителни фондове и сумите внесени в тях от гражданите
н. Износът на финансови ресурси зад граница, чиято съдба остава неясна.
о. Тоталният контрол на службите за сигурност върху живота на гражданите.

2. Други политически мотивирани репресии в т.ч. от съдебни органи или от лица действащи по нареждане на органите на Държавна Сигурност.

3. Процедурите по разследване на престъпленията по ал. 1

4. Защитата на личните данни на засегнатите

5. Дейностите по публикуване на събраните данни и информиране на обществото.

Глава II.

Институт за национална памет /ИНП/

Чл.2 (1) За изпълнението на целите по чл. 1 се създава Институт за Национална Памет за престъпленията срещу български народ /ИНП/
(2) ИНП се финансира от Държавния бюджет, като първостепенен разпоредител с държавни средства
(3) Неуредените в този Закон въпроси по функционирането на ИНП се уреждат с неговия правилник, който се приема от Съвета на ИНП по предложение на Президента на ИНП

Глава III

ОРГАНИ

Чл. 3 (1) Органите на ИНП са :

1. Президентът на ИНП
2. Съветът на ИНП
3. Комисията за разследване на престъпленията срещу българския народ
4. Архивен отдел за съхраняване и разпространение на документи,публикации и изследвания
5. Отдел за публикации и образование

(2) ИНП се ръководи от Президента на ИНП
(3) Президента на ИНП е независим от държавните власти

Чл. 4 (1) Президента на ИНП се избира и се освобождава от Народното събрание по предложение на Съвета на ИНП Съвета на ИНП предлага кандидати извън своя състав.
(2) Срока на правомощията на Президента на ИНП е четири години, смятано от полагането на клетва пред Народното събрание. След изтичане то на правомощията му Президента на ИНП продължава да изпълнява задълженията си до избора на нов Президент.
(3) Не по-рано от 6 месеца преди изтичане на срока по ал. 2 и не по-късно от 3 месеца след изтичането му, Председателя на Съвета на ИНП обявява конкурс за длъжността. В случай че длъжността на Президента се оваканти по други причини, срока за номинации за нов Президент е 30 дни за обявяване на конкурса. Интервюирането на кандидатите е публично.
(4) Едно и също лице не може да бъде избирано за Президент на ИНП за повече от два последователни мандата.

Чл. 5 (1) За Президент на ИНП може да бъде избран български гражданин с висше образование, висок морал и познания в сферата на дейността на ИНП
(2) За Президент на ИНП не може да бъде избрано лице сътрудничило на Държавна сигурност и други репресивни органи на тоталитарната държава

(3) Лице за което се открие информация в държавните архиви или архивът на ИНП сочеща обстоятелствата по ал. 2, не може да заема длъжността Президент на ИНП.
(4) Лице намиращо се под защита на държавната тайна не може да бъде Председател на ИНП
(5) Президентът на ИНП не може да е член на политическа партия или професионален съюз, нито може да осъществява публична дейност попадаща в конфликт с неговата дейност
(6) Президентът на ИНП не може да упражнява професионална

дейност извън тази в ИНП с изключение на дейност, като преподавател в академична институция

(7) Длъжността Президент на ИНП е несъвместима с тази на народен представител

(8) Изискванията за Президента на ИНП по алинеи 2, 3,4,5,6 и 7 важат и за Председателя и за служителите на ИНП

(9) При стъпване в длъжност Президентът полага клетва пред Народното събрание със следния текст:

“Тържествена се заклевам, че като Президент на ИНП ще служа лоялно на българския народ, ще прилагам Закона и ще упражнявам задълженията си съзнателно и ръководен от принципите на достойнство и честност.” Към този текст по желание на избраното лице може да се добави : “И нека Бог ми помага”.

Чл. 6 (1) Съветът на ИНП с решение може да поиска от Народното събрание предсрочно прекратяване на пълномощията на Президента на ИНП, ако:

1. Президентът е подал оставка пред Съвета
2. Президентът е в трайна невъзможност да изпълнява задълженията си
3. Президентът е осъден за престъпления от общ характер с влязла в сила присъда

(2) Решението по ал.1 се взема с мнозинство от 2/3 от общия брой на членовете на Съвета на ЕНП

(3) Народното събрание освобождава предсрочно Президента на ИНП с Решение .

Чл.7 (1) Съветът на ИНП осъществява контрол върху цялостната дейност на ИНП

(2) Съветът на ИНП се състои от български граждани отговарящи на условията по чл.5 алинеи 2, 3,4,5,6 и 7.

(3) Съветът на ИНП се избира от Народното събрание за срок от 5 години, срокът започва да тече от датата на първото заседание на ИНП

(4) Съветът на ИНП се състои от 11 члена .

(5) Членовете на Съвета се избират от Народното събрание ,като петима от тях - по предложение на народните представители и шест - по предложение на организации на репресираните. Документите, удостоверяващи избора организации на репресираните се внасят при Председателя на Народното събрание,който ги обявява на първото заседание на Народното Събрание след получаването им.

(6) Членството в Съвета на ИНП се прекратява при:

а. Смърт
б. Подаване на оставка пред съвета
в. Осъждане за престъпления от общ характер с влязла в сила присъда
г. Освобождаване от Народното събрание по искане на Народното събрание, поради трайна невъзможност за изпълнение на задълженията на съответния член.
В този случай се избира нов член на Съвета, за срок до приключване на мандата на Съвета на ИНП. Изборът се извършва по реда на ал.5 в зависимост от квотата от която е бил освободения член.

(7) Съветът на ИНП избира измежду членовете си Председател на съвета и до трима заместник председатели за срок от 3 години, с право за преизбиране

(8) За участието си в заседанията на ИНП и за пътуванията на територията на Република България, членовете получават възнаграждения и командировъчни определени с наредба от Министъра на финансите.

Чл. 8 Президентът на ИНП в своята дейност се подпомага от един до трима зам.-председатели, които се назначават и освобождават по негов избор и чийто мандат се прекратява при прекратяване мандата на Президента
Чл. 9 За изпълнение на целите на ИНП се създават и областни центрове ръководени от областни директори назначавани от Президента на ИНП
Чл. 10 (1) В рамките на ИНП се създават с решение на Президента на ИНП:

1. Комисия за разследване на престъпленията срещу българския народ
2. Архивен отдел за съхраняване и разпространяване на документи
3. Отдел за публикации и образование

(2) В областните центрове на ИНП се създават клонове на отделите по ал.1

(3) Отделите по ал. 1 и 2 функционират съобразно правилници за тяхната дейност изготвени от президента на ИНП и одобрени от съвета на ИНП

Чл.11 Президентът, членовете на Съвета и служителите на ИНП са длъжни да пазят като служебна тайна информацията засягаща лични данни и факти от личния живот на засегнатите,която са придобили във връзка с функциите си, включително и след прекратяване на правомощията им. Това не се изисква за информация, която е публично достояние, или ако тази информация е свързана с целите на ИНП.
Чл.12 Президентът на ИНП в случай, когато това е необходимо има право да поиска разповеряване на класифицирана информация, по смисъла на

Закона за класифицирана информация, или на бизнес информация, както и да разреши със своя заповед поверителни документи да се предоставят на упълномощени лица и институции, ако запазването на поверителността би попречила на изпълнението на целите на Института определени с този Закон

Чл.13 Президентът на ИНП периодично предоставя на Съвета на ИНП информация за дейността на Института

Чл.14 За изпълнението на своите цели ИНП има правото на :

1. Пълен достъп до документи свързан с целите по чл.1
2. Архивиране на документите по т.1, с цел тяхната оценка, подреждане, съхранение, разпространение и администриране
3. Публикуване на документите по т.1
4. Установяване на процедура за достъп до архива по т.2 на отделни лица, институции, обществени организации, органи на власт и други
5. Организиране на изследователски проекти относно дейността на репресивния апарат на комунистическия режим и такива имащи за цел да информират обществеността за резултатите от дейността на ИНП

Чл.15 (1) Съветът на ИНП одобрява годишен отчетен доклад за дейността на Института, който се публикува

(2) Съветът на ИНП приема резолюции и препоръки чрез гласуване и обикновено мнозинство от членовете си

(3) Президентът на ИНП е длъжен да отговаря на резолюциите и препоръките по ал.2 засягащи неговата дейност

Чл.16 Президентът на ИНП внася пред Народното събрание годишен отчетен доклад за дейността на ИНП

Чл.17 Данните за открити престъпления срещу българския народ се изпращат от Президента на ИНП на Главния прокурор на Република България

Глава IV

Събиране на документи и данни от ИНП

Чл. 18 (1) Не по-късно от 90 дни след създаването на ИНП институциите описани по-долу са длъжни да предадат в архивния отдел на ИНП документи, събрани данни, регистри и досиета създадени от репресивния орган на тоталитарния режим в България, както и от системата на затворите, местата на задържане, трудово-възпитателни общежития и лагерите, съдилищата и прокуратурата, както следва:

1. Министърът на вътрешните работи - по отношения на документи, данни, регистри и досиета създадени в периода 09.09.1944г. – 01.01.1990г.
2. Директорът на Националната разузнавателна служба по отношения на документи, данни, регистри и досиета създадени в периода 09.09.1944г. – 01.01.1990г.
3. Министърът на отбраната - по отношения на документи, данни, регистри и досиета събрани от военните органи на сигурността (Разузнавателното отделение към щаба на войската,Разузнавателното управление на Генералния щаб) в периода 09.09.1944г. – 01.01.1990г.
4. Министърът на правосъдието - по отношения на документи, данни, регистри и досиета създадени в периода 09.09.1944г. – 01.01.1990г., в т.ч. затворнически досиета на лишени от свобода или екзекутирани по политически причини.
5. Председателят на Върховния касационен съд – по отношение на дела от граждански и военни съдилища осъдени по политически причини в периода 09.09.1944г. – 01.01.1990г.
6. Главният прокурор по отношение на дела на гражданската и военна прокуратура срещу лица обвинени по политически причини в периода 09.09.1944г. – 01.01.1990г.
7. Директорът на Държавния архив по отношение на архива на Българската комунистическа партия, Българския земеделски народен съюз, Димитровския комунистически младежки съюз и неговите предшественици, Отечествения фронт и други тоталитарни организации
8. Министърът на транспорта по отношение архивите на бившите транспортни войски
9. Министърът регионалното развитие и благоустройството по отношение на архивите на трудовите войски
10. Министърът на образованието и науката по отношение на съществувалите Трудово възпитателни училища и архиви за политически уволнения на учители

(2)Други държавни институции разполагащи с информация за престъпленията по чл.1 ги предават по своя инициатива на ИНП

(3) Предаването на архивите от институциите по ал. 1 и 2 става чрез предоставяне на заверени копия

(4) Ако в срока по ал.1 ИНП не разполага с база за съхраняване на архива, институциите по ал. 1 т. 1- 10, осигуряват на упълномощени за

това служители на ИНП свободен достъп до наличните в тези институции архиви

(5) В случаите когато архивни документи са предадени на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, съгласно Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (Обн., ДВ, бр. 102 от 19.12.2006 г.; изм., бр. 41 от 2007 г., бр. 57 от 2007 г.; изм. и доп., бр. 109 от 20.12.2007 г. - в сила от 01.01.2008 г.), съответната институция посочва това в официално писмо до Института, в което прилага и списък с изходящите номера на предадените документи.

Чл.19 След обработване на получените архиви Президента на ИНП разрешава достъпа до тях в срок и по ред определени с правилника одобрен от Съвета на ИНП по предложение на Президента на ИНП

Чл. 20 (1) Лица или институции притежаващи легално или без право на основание документи, данни, регистри и досиета свързани с целите на Института по чл.1, когато са ги придобили поради служебното си положение са длъжни да ги предоставят на ИНП чрез неговия Президент незабавно.

(2) Лица засегнати от престъпленията на комунистическия режим,които разполагат с документи,лични архиви,лична кореспонденция на затворници и лагеристи, удостоверяващи репресиите срещу тях, могат да ги предоставят на ИНП.Публикации,документи и архиви на емигранти и емигрантски организации също могат да се предоставят на ИНП за проучване и съхранение .

(3) Обществени организации и съюзи на репресираните,могат да предоставят на ИНП документите с които разполагат за удостоверяване на престъпленията по чл.1.Копирането и нотариалните заверки на тези документи-ако са поискани от обществените организации и съюзи, са за сметка на ИНП

(4) Президента на ИНП може да изисква от чуждестранни лица и институции съдействие за набавяне на документи, данни и регистри за целите на Института, които да бъдат направени достояние на засегнатите лица и обществеността

Чл. 21 В своята архивираща дейност ИНП събира, съхранява, изготвя и прави достояние на обществеността на документи за престъпления, когато тези документи съдържат факти и обстоятелства свързани с историята на

български народ в периода 09.09.1944 – 01.01.1990г., информации за жертвите и нанесените щети.

Глава V

Достъп до документите на ИНП

Чл. 22 (1)Засегнатото лице има право по негово искане да получи информация дали в ИНП се съхраняват и са достъпни документи, които го касаят

(2)Всеки има право да поиска от ИНП проверка дали е засегнато лице по смисъла на този Закон

(3)Заявлението се подава до Президента на ИНП, лично от засегнатото лице или негови близки или пълномощници и трябва да включва декларация за статута на заявителя. Български граждани живеещи в чужбина подават декларации в българската консулска служба за съответната страна

(4)Гражданин на чужда държава има право също да подаде заявление по реда на този Закон, ако е спазен принципа на реципрочност с влязло в сила споразумение между двете държави

(5) ИНП е длъжен след получаване на заявлението да информира заявителя дали той е засегната страна по смисъла на Закона

(6) Засегнатото лице – съответно негови близки или пълномощници имат право да получат копие от документите, които ги касаят, ако изрично са посочили това в писмена молба

(7) Засегнатото лице има право да поиска информация от личен характер, която го засяга да не бъде правена обществено достояние за определен период от време – до 30 години. Президентът на ИНП има право да отхвърли това искане ако :

1. Друго лице има показан интерес към същите данни
2. Данните са нужни за изследователска дейност
3. Упълномощен орган на държавната власт поиска тези данни

Чл. 23 Засегнато лице,ако пожелае има право да получи документи, данни, регистри или досиета съдържащи имена на функционери, служители или псевдоними на сътрудници или информатори на репресивния апарат и тези, които са ги ръководили по случаят със

съответното лице, в т.ч. и допълнителни лични данни за участвалите в репресията срещу него

Чл.24 Засегнатото лице има право по покана на Президента на ИНП, да предостави на ИНП свои поправки, допълнения, бележки, пояснения и документи или копия от тях свързани с разглеждания случай. Тези данни се добавят към документацията по случая, но не могат да променят съществуващите в ИНП документи. Ако някои обстоятелства са оспорени ИНП може да извърши проверка по тях и да излезе със заключение по случая.

Чл. 25 Функционерите, служителите и сътрудниците на репресивния апарат на комунистическия режим по тяхно искане имат право да се запознаят и да получат копия от документите по случаи, които ги касаят
Чл.26 Документите съхранявани в ИНП се използват по начин, който не накърнява правата на засегнатите лица или на трети лица

Глава VI

Образователни функции на ИНП

Чл. 27 ИНП :

1. Провежда научни изследвания за престъпленията и събитията посочени в чл.1
2. Предоставя информация за събраните документи чрез публичен регистър
3. Информира обществото за структурите, методите и деянията на репресивния апарат на комунистическия режим
4. Разпространява безплатно – в България и чужбина резултатите от своята работа и изследвания, в т.ч. ги предоставя на Народното Събрание, Народната Библиотека „Св.Св.Кирил и Методий”, СУ „Св.Климент Охридски”, на други университети заявили интерес към дейността на Института, на читалищни библиотеки, на други организации и институции, в т.ч. и научни институции и лица интересуващи се от неговата дейност
5. Организира изложби по темите на своята работа
6. Формулира предложения за учебните програми по история, които предоставя на Министъра на образованието и науката

7. Организира съвместни прояви с неправителствени организации имащи интерес към дейността на Института

ДОПЪЛНИТЕЛНА РАЗПОРЕДБА

§ 1 По смисъла на този Закон :

1. Престъпления на комунистическия режим в България са действията на функционери на режима в периода 09.09.1944 – 01.01.1990г. включващи репресивни мерки довели до нарушения на човешките права и свободи, както и на деянията по чл.1 по отношение на индивиди или групи от хора, както и действия представляващи престъпления по наказателните закони в сила по време на извършване на деяния, когато извършването на тези престъпления е инспирирано и толерирано от властите

2. Функционери на комунистическия режим са заемали висши държавни постове или постове в БКП и другите тоталитарни организации, както и служители на репресивния апарат

3. Престъпления срещу човечеството са престъпления на геноцид по смисъла на конвенцията за предотвратяване и наказване на престъплението “Геноцид” и други престъпления срещу лица поради техния национален, етнически, социален произход или принадлежност към вероизповедание, когато извършването на тези престъпления е инспирирано и толерирано от властите

4. Репресивен апарат на тоталитарния комунистически режим са Министерството на вътрешните работи, бившата Държавна сигурност, Народна милиция, Разузнавателно отделение към щаба на войската, Разузнавателно управление на Генералния щаб, техните щатни и нещатни сътрудници и

облагодетелствани лица по смисъла на § 3а от Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица в периода 09.09.1944 – 01.01.1990г.

5. Тоталитарни партии и организации са Българската комунистическа партия, Българския земеделски народен съюз, Отечествения фронт, Димитровския комунистически младежки съюз, Съюза на активните борци против фашизма и капитализма, Българските професионални съюзи, както и техните предшественици и правоприемници в периода 09.09.1944 – 01.01.1990г. По смисъла на чл.1 от Закона за имуществото на Българската комунистическа партия, Българския земеделски народен съюз, Отечествения фронт, Димитровския комунистически младежки съюз, Съюза на активните борци против фашизма и капитализма,Българските професионални съюзи (ДВ, бр.105/ 19.12.1991г.)

6. Засегнати лица по смисъла на този закон са лицата пострадали от престъпленията посочени в Чл.1, лицата получили политическа и гражданска реабилитация по Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица, както и техните роднини по права линия без ограничения, и роднините им по съребрена линия до втора степен

ПРЕХОДНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 2 в Наказателния кодекс (ДВ...) се създава нова ал.4 на чл. 80 със следния текст: “ Няма давност за убийства и изтезания извършени по политически причини след 9 IX 1944г. в т.ч. извършени в затвори, концентрационни лагери, трудово-възпитателни общежития и други места за задържане.Такива престъпления са престъпления срещу човечеството. Давността за други престъпления извършени от комунистическия режим в България в периода 09.09.1944 – 01.01.1990г. по смисъла на §1, т. 1 от Закона за Института за национална памет за разследване на престъпленията срещу българския народ тече считано от 01.01.1990г.”

§3 В Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (Обн., ДВ, бр. 102 от 19.12.2006 г.; изм., бр. 41 от 2007 г., бр. 57 от 2007 г.; изм. и доп., бр. 109 от 20.12.2007 г. - в сила от 01.01.2008 г.) :

1.В § 9 се добавя ново изречение което гласи ” Института за национална памет за престъпленията срещу българския народ има свободен достъп до архива на комисията, при условията предвидени за членовете на комисията.”

2.В § 11 текстът „ за съхранение съгласно закона за Националния архивен фонд” се изменя така : „ за съхранение на Института за национална памет за престъпленията срещу българския народ.”

§ 4 В Закона за защита на класифицираната информация (ДВ...) се създава нов член 29а със следния текст :
"Чл. 29а. Не е класифицирана информация, информацията съдържала се в архива на Държавна сигурност и другите органи на репресивния апарат на тоталитарната държава, архива на БКП, където и да се намират понастоящем нейните носители, както и всички документи удостоверяващи извършени престъпления по чл. 1 от Закона за Института по национална памет за разследване на престъпленията срещу българския народ, в периода 9 септември 1944г. - 1 януари 1990г."

§5 След прекратяване на дейността на Института всички материали относно дейността му се предават за съхранение съгласно Закона за Националния архивен фонд.

ЗАКЛЮЧИТЕЛНА РАЗПОРЕДБА

§6 Законът влиза в сила от 01 януари 2010г.

Вносители: Лъчезар Тошев и група народни представители

МОТИВИ

Настоящият законопроект е създаден на базата на текста изработен от екипа на н.п.Филип Димитров в 40-тото Народно събрание (внесен с вх.№ 554-01-97/22.12.2005г.), като е отчетено обстоятелството, че междувременно беше създадена Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, съгласно Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия. Законопроектът има за модел закона, с който се създаде полския Институт за национална памет, но който не може да се приложи директно в България, тъй като в Полша прокуратурата е част от изпълнителната власт, а в България е част от независимата съдебна власт. Въпросът, поставен чрез законопроекта, е актуален. България е единствената, която все още не е създала свой Институт за национална памет от страните в ЕС преживели комунистическа диктатура.

Въпросът с паметта за извършените престъпления намери значително място в приетата на 2 април 2009г. от Европейския парламент Резолюция **„Европейската съвест и тоталитаризма**”, от 2 април 2009 г. в която се казва :

„ Европейският парламент .....

.....

3. Подчертава значението на поддържането на спомените за миналото живи, тъй като не може да има помирение без истина и памет; отново потвърждава своята решителна единна позиция срещу всяка форма на тоталитарно управление, независимо от идеологическия контекст;

4. Припомня, че най-скорошните актове на геноцид и на престъпления срещу човечеството в Европа все още се осъществяваха през юли 1995 г. и че е необходима непрестанна бдителност в борбата срещу недемократичните, ксенофобски, авторитарни и тоталитарни идеи и течения;

5. Подчертава, че за да бъде повишена осведомеността в Европа относно престъпленията, извършени от тоталитарни и недемократични режими, трябва да бъде подпомагано документирането и разказите на очевидци за изпълненото с неволи минало на Европа, тъй като без памет не може да има помирение;

6. Изразява съжаление, че двадесет години след рухването на комунистическите диктатури в Централна и Източна Европа достъпът до документи от личен характер или за целите на научни изследвания е все още необосновано ограничен в някои държави-членки; призовава за полагане на истински усилия във всички държави-членки за отваряне на архивите, включително тези на бившите служби за сигурност, тайната полиция и разузнавателните ведомства, въпреки че трябва да се предприемат мерки, за да се гарантира, че с този процес не се злоупотребява за политически цели; „.

Вносителите приемат напълно становището на Европейския парламент за важността на този въпрос, поставен в светлината на европейските ценности, които Република България, като член на европейското семейство е декларирала, че споделя и защитава.

В преходните разпоредби е предвиден и текст засягащ давността за тежките престъпления извършени от комунистическия режим в България, които не са били преследвани по нова време, сред които са масовите убийства след 9 IX 1944г. убийствата и изтезанията в концентрационните лагери и др. Тези престъпления се третират като престъпления срещу човечеството. Конвенцията на ООН за неприлагане срока на давност по отношение на военните престъпления и престъпленията срещу човечеството се прилага и за тези престъпления.Що се отнася до други тежки престъпления извършени от комунистическия режим в България, се предлага давността за тях да тече от 1990г., тъй като поради факта ,че са извършени от самия режим, те не са били преследвани по времето на извършването им. С внасянето на този законопроект даваме възможност на 41-вото Народно събрание да приеме закон за създаването на такъв институт. Познанието за извършените престъпления би дало възможност за намирането на национален консенсус за общо осъждане на тези престъпления. Това би бил акт допринасящ за националното помирение и сплотяването на българското общество около общоевропейските ценности. Не само нашето поколение, но в още по-голяма степен бъдещите поколения имат нужда от такова национално помирение, постигнато не чрез съглашателство или забрава, а на основата на общо осъждане на всички извършени престъпления, жестокости, политически преследвания и нарушения на човешките права. Убедени сме, че това би допринесло за

устойчивост на демократичното гражданство в България, основано на разбиране за правата и отговорностите на всеки член на обществото.

Вносители: Лъчезар Тошев и група народни представители